

stillede derfor til det ærede Medlem, at de skulde slutte den Akkord, at det ærede Medlem tav stille, og at Ministeren saa gav vedkommende Mand 500 Kr. Jeg maa foreløbig bestride, at den tidligere Finansminister har sagt dette, jeg vilde finde det højst urigtigt, hvis det var gjort, thi det gaar ikke an, at en Minister siger: Der er noget her, der ikke maa komme frem, og som er kedeligt for en eller anden Embedsmand — som det vel maa være —, og saa maa Statskassen hellere betale 500 Kr. til en Mand, der ikke fortjener disse Penge, end at det sker. Det er urigtigt af det ærede Medlem som Rigsdagsmand at modtage et saadant Løfte, for han har ikke andet at gøre end at gaa her ind i Salen og sige, hvad han skal, og ikke bryde sig om andet end det. Og det er fuldstændig urigtigt af Ministeren at give et saadant Løfte, hvis han har givet det. Jeg haaber stadig, der foreligger en Misforstaaelse mellem det ærede Medlem og Finansminister Brun. Her er det mig, der taler for Folketingets Værdighed. Det kan ikke være gaaet saaledes til, det ærede Medlems Hukommelse slaar en Smule fejl, og det er jeg overbevist om, han vil indse, naar han vil granske Sagen lidt nøjere. Men i alt Fald vil jeg bestride, at en efterfølgende Minister skulde have nogen som helst Forpligtelse til at tage Hensyn til en Aftale af en saadan Art. For det første har det ikke været oplyst for mig før i dette Øjeblik, hvilket allerede vilde have gjort det ret umuligt tidligere at tage Hensyn dertil. Men for det andet vil jeg bestemt benægte, at jeg nu bør tage noget Hensyn til den Oplysning, det ærede Medlem har fremsat. Jeg mener, at de to Herrer ikke have baaret sig rigtigt ad, hvis der er foregaaet det, som det ærede Medlem paa- staar. Som sagt, jeg tror stadig, at det ikke er gaaet saaledes til. Men i hvert Fald, hvordan det end forholder sig, bør den nuværende Finansminister afvise denne Sag som sig ganske uvedkommende.

Om det ærede Medlem er brøstholden eller ej, er mig fuldstændig ligegyldigt. Jeg kan intet have at gøre med nogle Aftaler, som ere truffet om at holde en Sag nede, og til Gengæld give en Mand 500 Kr. Tværtimod mener jeg — og til det Ministerium, jeg tilhører, hører jo oven i Købet den Slags Opklaring —, at Sagen bør have fuldt og klart Lys over sig. Jeg opfordrer det ærede Medlem fra Helsingør til at bi-

drage sit dertil, og jeg skal med Fornøjelse bistaa ham.

Christian Rasmussen: Den højtærede Minister mente, at det var urigtigt af mig at tage mod (det omtalte Løfte (*Schack*: Og tie stille!) og tie, lad os ogsaa sige det, og den højtærede Minister betvivler, at jeg har faaet dette Løfte, og mener, at der maa foreligge en Misforstaaelse fra min Side. Nej, der foreligger absolut ingen Misforstaaelse, og det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) vil kunne bevidne, at det er gaaet til, som jeg siger. Der er ikke Tale om Besvigelse, men den tidligere Finansminister var paa det rene med, at der var begaaet Uret mod Andrageren. Dette kan man ikke komme bort fra, og der har ikke været noget galt i, at jeg har handlet paa den Maade, jeg har. Jeg er temmelig overbevist om, at der har været truffet Aftaler mellem Finansministeren og andre, og ikke i analoge Tilfælde saa i andre Retninger. Der er truffet mange Aftaler her i Rigsdagen om, at man skulde holde et eller andet tilbage, som ikke ønskedes frem. Sagen her er klar nok, der er begaaet en Uret mod den paagældende Mand, og dette har den tidligere Finansminister erkendt. Han vilde have Sagen ud af Verden paa en saa stiltfærdig Maade som muligt, hvad jeg ogsaa anser for at være ganske fornuftigt. Løftet er blot ikke blevet holdt, det Løfte, der den Gang blev givet; det er det, der ligger for nu, og nu staar det for mig saadan: Skulde vi ikke se at faa indfriet det Løfte, der blev givet i Fjor?

Finansministeren (Brandes): Den tidligere Finansminister har her i Salen sagt, at der ikke var gjort Manden Uret, og at der ikke tilkom ham nogen Erstatning. Det er det officielt oplyste i denne Sag. Finansministeren tilføjede den Gang, at hvis der kunde oplyses noget særlig fortjenstfuldt for Mandens Vedkommende, kunde der være Mulighed for af den Grund at give ham noget, men Uret var der ikke gjort imod ham. Hvis Finansministeren den Gang havde ment, der var gjort Uret imod ham, maatte han ud fra dette have søgt om Erstatning til Manden, men det har han ikke gjort.

Det ærede Medlem vil mene, at det gaar an, at der træffes saadanne Aftaler — paa en stiltfærdig Maade, som han sagde — mellem Ministrene og Folketingsmændene om at holde noget nede eller